

[Holstein.]

rigtigt, og om den højtærede Regering i den Krisesituation, Landbruget befinder sig i, mener, at det er principielt rigtige Krav til Lovgivningsmagten, der er rejst i det konservative Program. For hvis Regeringen mente, det var Krav, som Forholdene nu bydende kræver taget op til Overvejelse og til lovgivningsmæssig Behandling, kunde det i en saadan Krisesituation for Landet ikke være afgørende, om det konservative Parti har lagt Kriseprogrammet paa Hylden indtil videre eller ikke. Det er Regeringen, som har Ansvaret, og Regeringen, som maa handle.

Det, der interesserer mig, er ikke den højtærede Statsministers Stilling til de Konservative taktisk set, men det rent saglige og reelle, om Grundbetragtningerne og Principperne i det konservative Kriseprogram for Landbrugets Vedkommende er rigtige eller ikke rigtige efter Regeringens Opfattelse, men det vil den højtærede Statsminister ikke svare paa eller tage Stilling til. Naar han skyder sig ind under, at han ikke vil overveje saadanne Kriseforanstaltninger til øjeblikkelig Gennemførelse, som er krævet i det konservative Krisemanifest, medmindre Partiet forelægger dem, saa ligger vel deri, at først naar det bliver en parlamentarisk-taktisk Situation at faa saadanne Forslag gennemført, vil den højtærede Statsminister overveje dem, hvorimod han ikke set fra Regeringens Standpunkt finder nogen som helst Anledning til i og for sig, real-politisk og sagligt, at tage disse Kriseforslag eller nogle lignende under Overvejelse.

Dernæst siger den højtærede Statsminister, at min Forespørgsel er saglig overflødig, og ikke blot saglig overflødig, men mere skadelig end gavnlig. Til denne Bemærkning knytter den højtærede Statsminister et Par tarvelige Insinuationer om, at jeg repræsenterer en Bladtrust, og at jeg har nære Forbindelser med nationalsocialistiske Kredse, Insinuationer, som i al deres Tarvelighed er den højtærede Statsminister værdige, men heller ingen anden Statsminister. Og naar han paastaar, at min Forespørgsel er mere skadelig end gavnlig, vil jeg dertil blot sige, at det er en Finte, som er gammelkendt fra Krigsaarene, fra Borgfredspolitikens Tid, fra 1914—19: hver Gang en Politiker af Oppositionen fremsatte Meninger eller Forespørgsler eller Forslag eller Indlæg, skriftligt eller mundtligt, som var den højtærede Regering ubehagelige, var de mere skadelige end gavnlige for Landet.

Nu er Forholdet aabenbart ogsaa dette, at det, man fra Regeringens Side tilstræber og allerede i stort Omfang synes at have faaet lykkelig Støtte til fra konservativ Side, er under vanskelige Forhold, hvor Regeringen føler sig usikker og afmægtig, at tilvejebringe en Borgfredspolitik ligesom under Krigen, saaledes at man overalt, hvor Regeringen skal træffe Beslutninger, som ligger udenfor Regeringens hidtil agitatoriske Program og Handlemaade, søger at skaffe sig Oppositionspartierne som Gidsler og medansvarlige for det, man agter at foretage sig, saaledes at man, naar det gaar galt, kan henvise til, at om end ikke det samlede danske Folketing staar bagved, saa har dog i alt Fald tre store Partier, det overvejende Flertal i det danske Folketing, givet Foranstaltningerne deres Tilslutning; de er vedtaget af tre store Partier, som det saa smukt hedder, naar Foranstaltningerne er forføjede. Og omvendt, naar det undtagelsesvis viser sig, at Regeringens Foranstaltninger er rigtige — ja, saa er det ikke de Konservative, der faar Meddelagtighed deri, endsige Ære derfor, saa er det udelukkende Regeringens Fortjeneste og Ære.

Dette var den politisk-parlamentariske Situation, vi havde i Borgfredsaarene, og det er aabenbart en saadan Borgfredsæra, man fra Regeringens Side tilstræber; under de forhaandenværende Forhold kan jeg sige, at jeg set fra den højtærede Regerings Synspunkt, forstaar Interessen for at etablere en saadan Politisk.

Den højtærede Statsminister sagde, at den Forespørgsel, jeg her fremsatte, ikke havde nogen Relation til den Bybefolkning, som jeg repræsenterer ovre i Aarhus. Nej, det har den ikke; men jeg er tilbøjelig til at tro, at største Delen af det konservative Borgerskab i Aarhus har saa megen Samfunds- og Nationalfølelse og saa megen politisk Sans, at de under de nuværende Forhold forstaar Berettigelsen af en Forespørgsel, som udelukkende tager Sigte paa Landbrugets Stilling i Almindelighed og særlig det sønderjydske Landbrugs Stilling. Det er et Anliggende, som nationalt set i lige Grad vedrører hele det danske Folk og dermed ogsaa Bybefolkningen.

Dernæst siger den højtærede Statsminister, at den højtærede Regering har vist Villie til at hjælpe, og han opregner to Gange, hvilke Foranstaltninger den højtærede Regering har truffet under den nuværende Krise — vi ved jo, hvor faa og hvor ringe de er —, og som Supplement og for yderligere at vise sin Hjælpsomheds Baggrund opregner han,